

FEEST DER HERKENNING

De geur van verf, terpentine en veiligheid

In het tekenlokaal van Anne

Rensen rook het altijd naar terpentine en verf, maar als tiener kon Suzanne Huis zich geen fijnere plek wensen. „Bij Anne had ik voor het eerst het gevoel dat ik meetelde.”

Ruud Verstraten

Eindhoven

De twee hebben er al voor gewaarschuwd: ze praten veel, snel en bij voorkeur door elkaar heen. Daarvan blijkt geen woord gelogen, als Anne Rensen (74) en Suzanne Huis (45) deze ochtend hun oude middelbare school aan de Eindhovense Geraniumstraat binnenstappen. Tegenwoordig huist hier de vrije basisschool De Regenboog, maar Rensen en Huis kennen deze plek als mavo De Roosten, nog voor die verhuisde naar elders in de stad.

Achter iedere wandtegel, en dat zijn er nogal wat in dit klassieke schoolgebouw, blijkt een herinnering of anekdote te schuilen. Ze ratelen aan één stuk door. En als de fotograaf de twee vraagt te poseren, is het lachen, gieren, brullen. „Ik word er helemaal nostalgisch van”, zegt Huis. „Ik was hier 28 jaar geleden voor het laatst!”

Maar de ontmoeting tussen Rensen, beeldend kunstenaar en 21 jaar lang docente tekenen op De Roosten, en Huis, die er in 1989 haar mavodiploma behaalde, is meer dan een feest der herkenning. Het laat zien hoe een leer-

IN HET KRIJG

Het bloed onder je nagels vandaan gehaald, maar toch belangrijk voor je toekomst geweest. Juffen, meesters en leerlingen met een bijzondere band halen samen herinneringen op. Het ED luistert mee.

kracht de wereld kan veranderen, leerling voor leerling.

Want hoewel opgegroeid in een geborgen gezin, had Huis er op school nooit echt bij gehoord. Ze was rebels en meer bezig met tekenen of de honger in de Hoorn van Afrika dan met de rekenles. En dan kwamen haar ouders ook nog eens uit Amsterdam, en niet – zoals die van de andere kinderen – uit Geldrop. Nee, ze voldeed niet bepaald aan de verwachtingen van de school. „Dat hoorde ik ook steeds”, herinnert ze zich. „Dat ik niets kon en dat het toch niets zou worden.”

Tot ze in de jaren tachtig het tekenlokaal van Rensen binnenstapte. Het rook er altijd naar terpentine en verf – geen wonder, de kinderen veegden hun kwasten stevast af aan de gordijnen –, maar het was er wel veilig. „Wat je op het schoolplein niet durfde te zeggen, zei je wel in het lokaal van Anne.” En: „Anne beschouwde je

niet als leerling, maar als mens. Ze dacht niet in goed of fout: wat je ook maakte, bij Anne was iedereen een kunstenaar. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik meetelde.”

„Je zou van minder verlegen worden, toch?”, zegt Rensen zacht. Ja, het ontroert haar, al die mooie woorden. Al komt het niet als een complete verrassing – eerder dit jaar kreeg Rensen nog een lintje opgespeld en Huis was een van de sprekers bij de uitreiking van die koninklijke onderscheiding.

Maar tegelijkertijd reageert Rensen met een bepaalde vanzelfsprekendheid. Want zoals de Eindhovense al die jaren omging met ‘haar’ kinderen, dat was ook vanzelfsprekend voor haar. „Ik wilde recht doen aan die kinderen, simpel. Ik heb zelfs een tijdje een Chinese leerlinge in huis genomen. Een intelligent kind, maar thuis spraken ze alleen Chinees en daardoor ontwikkelde ze haar Nederlands niet voldoende. Toen heb ik haar in overleg met de ouders een paar weken in huis genomen, zodat ze de hele dag Nederlands hoorde. Of ze haar diploma heeft gehaald? Jazeker.”

Koffie en thee

Het zaadje dat werd geplant aan de Geraniumstraat in Eindhoven kwam uiteindelijk tot bloei in Amsterdam. Aanvankelijk werkte Huis als beeldend kunstenaar, maar haar hart lag ergens anders: óók Huis werd tekenlerares. Of zoals ze zelf zegt: „Ik werd Anne. Ik wilde niet zomaar een lerares zijn, ik wilde zijn zoals zij: eentje die kinderen richting kan geven. Omdat ik zelf had ervaren dat je daarmee het verschil kunt maken. Ik heb zelfs nog bij Anne stage gelopen, ook al was ik toen al verhuisd naar Amsterdam. Nee, ik denk niet dat ik lerares was geworden als ik haar niet had ontmoet.”

Naast haar werk op een middelbare school in Amsterdam-West runt Huis sinds een aantal jaar

▲ Suzanne Huis (links) en Anne Rensen in het voormalige gebouw van mavo De Roosten in Eindhoven. FOTO RENÉ MANDERS/FOTOMEULENHOF

haar eigen kinderopvang, ook in de hoofdstad. „Iedereen met wie ik werk, op school en in de opvang, kent het verhaal van hoe ik als tiener binnenstapte bij Anne. En haar ideeën pas ik nog dagelijks toe. Zo wil ik dat de ruimte een soort thuis is voor de kinderen. Anne kon die sfeer als geen ander scheppen, met een koffie- en

Anne gaf me het gevoel dat alles mogelijk is. Dat wil ik doorgeven

—Suzanne Huis

theehoek en een plek om te lezen. Ik weet niet of Anne het beseft, maar haar gedachtegoed verspreidt zich als een soort olievlek.”

En zie Huis nu, ruim dertig jaar na haar eerste ontmoeting met Rensen. De onzekere tiener van weleer heeft met Kleinlab, zoals de opvang heet, 37 werknemers in dienst en een klantenbestand van

zo’n 600 kinderen. „Anne gaf mij het gevoel dat alles mogelijk is. Die boodschap wil ik doorgeven. En weet je het wat mooie is? Een van mijn leerlingen volgt nu óók de opleiding tot tekendocent.”

Een soort derde generatie Rensen dus? Ja, knikken de twee. En voor het eerst deze ochtend zijn ze er even stil van.